

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af
Citation: POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 428. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612078480/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Heller ikke blev Leontine denne Gang tilbage, og skøndt man sagde hende, at hendes Nærværelse kun lidet vilde nytte, saa indfandt hun sig dog, ligesom hun pleiede, og holdt snart hos Adalbert, snart nærved Czernin, der havde sin inderlige Glæde af hende, ogsaa mellem Tropperne frembragte hendes Nærværelse endnu den gamle Begjæstring.

Da Bonaventura sidste Gang saae Adalbert og Leontine, trykkede han dem med usædvanlig Heflighed til sit Bryst. »Farvell!« sagde han, »det kunde nu maaskee vare noget, til I see mig igien.« — »Hvi er du saa bevæget?« spurgte Adalbert. — »Det bæres mig for, at jeg ikke skal overleve mit Lands Undergang,« svarede Bonaventura og gik tankefuld bort.

Det var en klar Efteraarsmorgen Klokken fem, da man pludselig hørte et Par enkelte Skud fra den russiske Leir, kort efter forkyndte en Torden af hundrede Ildsvælg, at det afgjørende Øieblik var kommet. Efter halvanden Times Forløb hørtes et bedøvende Skrald, hvorved Jorden bævede, paa samme Tid saae man en tyk, hvid Røgsky, der hævede sig i Luften paa den Kant, hvor Wola laae. Man skikkede Bud for at erfare, hvad der var foregaaet. Inden Budet kom igien, udbredte Angrebet sig ogsaa paa den Side, hvor Adalbert stod, her bleve imidlertid Russerne med stort Tab slagne tilbage. Man jublede allerede høit over Seieren, da man endelig erfarede, at Angrebet paa Fløien kun var et Skin, og at Russerne med deres Hovedstyrke vare trængte frem imod Landsbyen Wola, at de to Skanser, der laae foran den, vare stormede, og at Fienden endelig, efter en fortvivlet Modstand, havde bemægtiget sig Wola selv.

Alle de polske Krigere, der havde nogen militair Indsigt, blegnede, da de hørte dette, thi Wola var Midtpunktet i Forsvarslinien og Nøglen til Warschau.

Man begreb heller ikke, hvorledes det var muligt, at et saa stærkt befæstet Punkt, hvis Forsvar var betroet til de kiækkeste Mænd, saa hurtig kunde falde, først sildigere erfoer man, at den svage Besætning hele Tiden havde kæmpet med den russiske Hovedstyrke, uden under Kampen at modtage den mindste Forstærkning.

Kort efter nærmede en Officeer sig til Adalbert, »Bonaventura Zaleski er død,« sagde han, »han har sprængt sig i Luften med Lieutenant Gordon, da de ikke kunde forsvare Skandsen længere.«

»Ti for Himlens Skyld!« raabte den blege Adalbert, »seer De ikke, at hans Søster neppe er ti Skridt fra os!«

»Nei, skiul det ikke for mig!« sagde Leontine, der nu red nærmere, med et sværmerisk Udtryk, »han er død den Død, han ønskede, og skal Polen gaae til Grunde, da kan han sige, at han var den lykkeligste af os.«

Neppe hørte Adalbert, at man, om muligt, vilde tage Wola tilbage, før han udbad sig Tilladelse, at være med de Stormende, som Frivillig. Leontine bestrægtede ham da smilende, i det hun blev bleg som et Liig. »Jeg følger dig,« sagde hun, »jeg veed, at du gaaer til Døden, derfor bliver jeg ikke tilbage.« Adalbert bønfuldt hende med stor Iver om at blive hjemme, den Strid, der i denne Anledning opstod imellem dem, bilagdes imidlertid snart ved en Ordre fra Hærføreren, der bød Adalbert at blive paa sin Plads.

Om Eftermiddagen fornyedes Kampen om Wola, men Russerne havde nu befæstet dette vigtige Punkt

saa stærkt, at Polakkerne, trods al deres Tapperhed, ikke kunde tage det tilbage igien, og endelig taug Kanonerne, og Dødsstille fulgte ovenpaa Stormen.

Sildigere besøgte Czernim Adalbert. Han syntes stærkt bevæget, og man saae, at han havde fældet Taarer. »Der er skeet Vidundere af Tapperhed,« sagde han, »næsten i to Timer have ni Kanoner været sig mod halvfemsindstyve, og tre Compagnier have modstaaet Kiærnen af den russiske Armee; var der blot kommen Undsætning i Tide, da var Wola aldrig falden i Fiendernes Hænder, men hvad hjælper det Alt, først har den feige Skurk, Krukowiecki, negtet de tappe Mænd al Hielp, og givet vor vigtigste Skandse i Fiendchaand, og nu underhandler han oven i Kiøbet om at overgive Byen.«

»Det er ikke muligt,« raabte Adalbert, »endnu er jo vor Linie urørt, og hvert Øieblik kan Romarino vende tilbage.«

»Du skal dog see, at jeg har Ret,« svarede Czernim.

Samme Aften modtog Adalbert et Brev, som Bonaventura havde efterladt, med den Befaling, først at overgive det, naar man fik Efterretning om hans Død. I dette Brev tog han Afsked med alle sine Venner, og erklærede, at han var bleven enig med Befalingsmanden paa den fireoghalvtredsindstyvende Skandse om, at de, naar de ei kunde forsvare sig længere, vilde sprænge Skandsen i Luften.

»Brave Bonaventura!« udbød Adalbert, da han havde læst dette Brev, »denne Daad vil sikkert aldrig dit Fædreland forglemme.«

»Vor Smertes Hav er nu saa stort,« sagde Czernim, »at selv de Bedstes Død kun er liig en Draabe i Oceanet.«